

15. 3. 2016

ID: 100813

Leasing

Účelem současného uzavření jak kupní, tak leasingové smlouvy je u tzv. zpětného leasingu to, aby původní vlastník věci získal prodejem věci finanční prostředky, a současně aby mohl věc nadále užívat při plnění podmínek leasingové smlouvy. Účel obou závislých smluv nevyžaduje, aby byla věc nejprve fyzicky předána do moci kupujícího (leasingového pronajímatele), a poté opět fyzicky vrácena do moci leasingového nájemce (prodávajícího). U tzv. zpětného leasingu není proto vyloučeno, aby si strany sjednaly způsob, jímž jak k převodu vlastnického práva na leasingového pronajímatele, tak k převzetí předmětu leasingu leasingovým nájemcem může dojít jedním právním úkonem (převzetím, o němž je sepsán jeden předávací protokol).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 5273/2014, ze dne 26.11.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně IGI EXPERT, spol. s r.o., se sídlem v O., zastoupené Mgr. Ing. P.K., advokátem se sídlem v B., za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobkyně ROBEX s.r.o., se sídlem v P., proti žalované Erste Leasing, a.s., se sídlem v Z., zastoupené Mgr. V.Š., advokátem se sídlem ve Z., o zaplacení 1.833.488 Kč s příslušenstvím, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 16 Cm 90/2007, o dovolání žalobkyně a o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 23. ledna 2014, č. j. 5 Cmo 308/2013-476, tak, že dovolání žalobkyně se zamítá, dovolání žalované se odmítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 15. února 2013 č. j. 16 Cm 90/2007-439, o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 1.833.488 Kč s úrokem z prodlení (výrok I). Žalobkyni a vedlejšímu účastníkovi na její straně uložil zaplatit náhradu nákladů žalované ve výši 13.831,40 Kč (výrok II) a státu ve výši 3.469,60 Kč (výrok III). Žalované bylo uloženo zaplatit státu náklady řízení ve výši 2.748,30 Kč (výrok IV).

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací změnil rozsudkem ze dne 23. ledna 2014, č. j. 5 Cmo 308/2013-476, rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu na zaplacení částky 1.833.488 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok I). Žalobkyni a vedlejšímu účastníkovi na její straně uložil zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši 125.740 Kč (výrok II) a před soudem odvolacím ve výši 19.312 Kč (výrok III). Současně jim uložil zaplatit státu náklady řízení ve výši 6.217,90 Kč.

Odvolací soud souhlasil se závěry soudu prvního stupně, že žalovaná byla v dobré víře při nabývání vlastnického práva, neboť při prověřování vlastnictví rypadla KAISER společností HEJP spol. s r.o. (právní předchůdce žalobkyně) postupovala s řádnou péčí, avšak i při zachování této obezřetnosti nebylo možné zjistit, že jednatel společnosti HEJP spol. s r. o. již cca 14 dní před uzavřením kupní smlouvy a smlouvy leasingové ze dne 3. 4. 2002 mezi společností HEJP spol. s r.o. a žalovanou uzavřel kupní smlouvu o prodeji rypadla KAISER se společností ROBEX s.r.o.

Odvolací soud dále uzavřel, že v dané věci šlo o „zpětný leasing“, neboť kupní smlouva a smlouva leasingová byly uzavřeny stejného dne, a účelem této transakce bylo získání disponibilních peněžních prostředků. Již v kupní smlouvě bylo počítáno s tím, že prodávanou věc převezme zmocněný zástupce kupujícího - leasingový nájemce. Společnost HEJP spol. s r.o. jako zmocněný

zástupce žalovaného vystupovala zároveň v roli předávajícího i přejímajícího. Tomu zcela odpovídá protokol označený jako protokol ke smlouvě o finančním pronájmu, který je dostatečným dokladem o tom, že společnost HEJP spol. s r.o. stroj drží (a tudíž ho musela již předtím převzít) a předává jej sama sobě jako přejímajícímu. Za popsanych skutkových okolností by jiný výklad odporoval podle odvolacího soudu dobrým mravům. Protože se žalovaná stala řádným vlastníkem věci ve smyslu § 446 obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), měla právo na sjednané leasingové splátky, a tudíž jejich zaplacením nemohlo dojít na straně žalované k bezdůvodnému obohacení.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení bylo odvolacím soudem aplikováno ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. Odvolací soud sice zohlednil zrušení vyhl. č. [484/2000](#) Sb. nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, avšak dospěl k závěru, že odměna za zastupování stanovená podle advokátního tarifu by byla nepoměrně vyšší, než odměna podle vyhlášky č. [484/2000](#) Sb. Takový důsledek by nebyl v souladu s dobrými mravy a odporoval by zásadě dobré víry účastníků řízení vycházející z toho, že odměna nepřekročí určitou výši.

Rozsudek odvolacího soudu napadla v celém rozsahu dovoláním žalobkyně. Dovolací důvod shledává v první řadě v nesprávném právním závěru odvolacího soudu, že dojde k přechodu vlastnického práva k věci podle kupní smlouvy, v níž je sjednáno, že vlastnické právo k prodávané věci nabývá kupující okamžikem převzetí věci, přičemž o předání a převzetí věci musí být pořízen předávací protokol, i v případě, že k pořízení předávacího protokolu nedošlo a věc byla předána pouze fakticky, resp. konkludentně. Odvolací soud se tímto závěrem odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka zde cituje rozhodnutí Nejvyššího soudu vztahující se k předání díla. Pro případ, že by v dané věci nebylo možné tuto judikaturu aplikovat, odůvodňuje přípustnost dovolání tím, že daná otázka hmotného práva nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu řešena. V této souvislosti odporuje závěru, podle něhož by připisování konstitutivních účinků předávacímu protokolu odporovalo dobrým mravům.

Žalobkyně má dále za to, že k předání stroje nedošlo ve skutečnosti na místě sjednaném ve smlouvě. Protože nedošlo k řádnému předání stroje, nestala se ani žalovaná jeho vlastníkem. Žalobkyně namítá rovněž nesprávné řešení otázky dobré víry ve smyslu § 446 obch. zák. V dané věci je u leasingové společnosti dána vysoká míra rizika, a proto lze na ní klást zvýšené nároky na prověření prodávaného majetku. V dovolání pak uvádí další skutečnosti, které měly být při posuzování této otázky brány v potaz.

Dovolatelka nesouhlasí se závěrem o platnosti uvedených smluv také proto, že žalovanou zavázal její zákonný zástupce podle § 15 obch. zák. společně se členem statutárního orgánu, který však jednal v rozporu se způsobem jednání statutárního orgánu podle zápisu v obchodním rejstříku. Z citace rozhodnutí Nejvyššího soudu odvozuje, že osoba, která je statutárním orgánem nebo členem statutárního orgánu této osoby, nemůže být současně zákonným zástupcem této osoby a jednat jiným způsobem, než jakým je oprávněna jednat jakožto statutární orgán nebo jeho člen.

Napadené rozhodnutí závisí podle dovolatelky též na vyřešení otázky procesního práva, neboť odvolací soud nevzal v úvahu, že o otázce vlastnictví předmětného rypadla bylo již rozhodnuto, a to zejména Městským soudem v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 33 Cm 224/2005. Jeho rozhodnutí je pro odvolací soud závazné a měl z něj podle § 135 odst. 2 o. s. ř. vycházet. Pochybením odvolacího soudu dále bylo, že doplnil dokazování předávacím protokolem ke smlouvě o finančním pronájmu. Žalovaná však neuvedla žádná tvrzení, která by chtěla tímto protokolem prokazovat, nikdy jej nenavrhl k důkazu, a odvolací soud jej k důkazu provedl, přestože nebyly splněny podmínky § 213a odst. 1 o. s. ř. a § 120 odst. 2 o. s. ř. Podle žalobkyně je nesprávné i skutkové zjištění odvolacího soudu o tom, že stroj byl fakticky předán, neboť tento závěr z provedených důkazů nevyplývá. Z rozhodnutí odvolacího soudu není zřejmé, kdy, kým a jak k předání došlo. Kromě toho zatížil odvolací

soud řízení vadou spočívající v překvapivém rozhodnutí.

Výroky rozsudku odvolacího soudu o náhradě nákladů mezi účastníky v řízení před soudem prvního stupně a v řízení odvolacím napadla dovoláním rovněž žalovaná. Přípustnost dovolání shledává v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Nesprávně byla aplikována vyhláška č. [484/2000](#) Sb., která však již ke dni rozhodování odvolacího soudu byla zrušena. Žádný z účastníků nemohl očekávat, že odvolací soud bude aplikovat vyhl. č. [484/2000](#) Sb., která byla zrušena již v době podání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně. Na místě není ani argumentace zásadou dobrých mravů, neboť žalovaná se v řízení bránila proti nedůvodně uplatněné žalobě. Ve vztahu k nákladům odvolacího řízení vytýká žalovaná, že byl opomenut soudní poplatek jako náklad řízení na straně žalované.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení bylo zahájeno před 1. lednem 2014 (srov. Čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu byla podána oprávněnými osobami (účastníky řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

Protože dovolání může být podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek, je dovolatel oprávněn napadnout rozhodnutí odvolacího soudu pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Vyčítá-li žalobkyně odvolacímu soudu nesprávný právní názor, že „k přechodu vlastnictví dojde i faktickým předáním věci, ačkoliv podle kupní smlouvy musí být vyhotoven předávací protokol“, pak dovolací soud zdůrazňuje, že na řešení této otázky rozhodnutí odvolacího soudu založeno není. Odvolací soud totiž uzavřel, že předávací protokol, i když je označen jako protokol ke smlouvě o finančním pronájmu, je dostatečným dokladem i o tom, že stroj byl převzat společností HEJP spol. s r.o. jako zástupcem žalované. Přípustnost dovolání není tedy z tohoto důvodu dána.

Výtka žalobkyně, že k předání stroje nedošlo ve skutečnosti na místě sjednaném ve smlouvě, nemůže založit přípustnost dovolání. Skutkové zjištění místa, kde došlo k předání stroje, nebylo totiž pro posouzení opodstatněnosti uplatněného nároku odvolacím soudem určující, a tento se tím ani nezabýval (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. září 2013, sp. zn. 29 Cdo 2376/2013, rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti dostupná na www.nsoud.cz). Učinil tak správně, neboť podle ustálené praxe dovolacího soudu zaniká dlužníkův závazek splněním i tehdy, akceptuje-li věřitel plnění dlužníka na jiném než sjednaném místě (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. ledna 2013, sp. zn. 31 Cdo 3065/2009, uveřejněný pod č. 42/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

Namítá-li dovolatelka nesprávné posouzení otázky dobré víry, dovolací soud zdůrazňuje, že dobrá víra je psychickým stavem, vnitřním přesvědčením subjektu, které nemůže být samo o sobě předmětem dokazování; tím mohou být jenom skutečnosti vnějšího světa, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení projevuje navenek (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. září 2001, sp. zn. 28 Cdo 1493/2001). Soudy nižších stupňů při zjišťování dobré víry žalovaného přitom nevybočily z kritérií, která byla již dříve nastavena v rozhodovací praxi jak dovolacího soudu, tak Ústavního soudu (srov. zejm. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 2007, sp. zn. 32 Cdo 44/2007, ze dne 24. října 2012, sp. zn. 23 Cdo 2569/2010, ze dne 21. května 2013, sp. zn. 23 Cdo 1774/2011 a usnesení Ústavního soudu ze dne 28. srpna 2001, sp. zn. IV. ÚS 112/01), a která jsou podle názoru dovolacího soudu aplikovatelná i v posuzovaném případě. Proto k řešení této právní otázky není dovolání přípustné.

V namítané otázce neplatného jednání zavazujícího žalovanou nejde o řešení otázky dovolacím soudem dosud neřešené. Nejvyšší soud vychází ve své judikatuře dlouhodobě ze závěru, že důsledkem překročení zákonného zmocnění není neplatnost právního úkonu, při kterém zákonný zmocněnec právnické osoby překročil rozsah zmocnění, ale jen to, že zastoupená osoba jím není, při splnění zákonem stanovených podmínek, vázána. Přitom překročení zákonného zmocnění jednající osoby se může dovolávat jen ten, k jehož ochraně je možnost zprostit se povinností vyplývajících ze smlouvy stanovena, tj. právnická osoba, za kterou zákonný zástupce (§ 15 obch. zák.) jednal (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. října 2005, sp. zn. 29 Odo 914/2004 nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. února 2006, sp. zn. 29 Odo 186/2005). Žalobkyně je právní nástupkyně druhé smluvní strany, nikoliv právnické osoby, za níž bylo na základě zákonného zmocnění jednáno. Není tedy osobou, která by se mohla dovolávat tohoto, že v dané věci bylo jednáno na základě neplatného pověření. Proto není z tohoto důvodu dovolání žalobkyně přípustné.

Přípustnost dovolání nezakládá ani žalobkyní nastolená otázka závaznosti dřívějších rozhodnutí o vlastnictví předmětného rypadla. V rozhodovací praxi dovolacího soudu je totiž výklad ustanovení § 159a odst. 3 o. s. ř. a § 135 odst. 2 věta druhá o. s. ř. ustálen. Pravomocné rozhodnutí soudu o určení vlastnického práva je závazné jen pro účastníky řízení, v němž bylo vydáno. Vůči tomu, kdo nebyl účastníkem tohoto řízení a kdo není jeho právním nástupcem, nemůže soud, správní úřad nebo jiný orgán při posuzování jeho věci vycházet ze závěru, že o vlastnickém právu bylo v jiném řízení pravomocně rozhodnuto (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2003, sp. zn. 21 Cdo 1724/2003). V řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 33 Cm 224/2005 byl jiný okruh účastníků řízení; současná žalobkyně tam vystupovala pouze v pozici vedlejšího účastníka. Rozhodnutí o věci samé však není pro vedlejšího účastníka závazné (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. dubna 2000, sp. zn. 26 Cdo 1986/99). Dále bylo Nejvyšším soudem již vyloženo, že ustanovení § 135 odst. 2 o. s. ř. je třeba vykládat správně tak, že „jiným orgánem“ v tomto ustanovení uvedeným je jiný orgán, než je soud s pravomocí postupovat a rozhodovat podle občanského soudního řádu. Vázanost rozhodnutím vydaným v občanskoprávním řízení je upravena v § 159a o. s. ř. a nikoli tedy v § 135 o. s. ř. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. března 2010, sp. zn. 22 Cdo 3938/2009).

Dovolává-li se žalobkyně nesprávného právního posouzení otázky procesního práva týkající se provedení důkazu odvolacím soudem i bez návrhu účastníků, pak ani touto otázkou nezakládá přípustnost dovolání. K provádění důkazů odvolacím soudem z vlastní iniciativy se Nejvyšší soud již vyjádřil v rozsudku ze dne 29. října 2008, sp. zn. 21 Cdo 4841/2007. Odvolací soud přitom v posuzované věci neporušil formulovanou zásadu, že soud nemůže ze své iniciativy vnášet do řízení skutečnosti, pro které není podklad v obsahu spisu a ve výsledcích dosavadního řízení. Existence předávacího protokolu ke smlouvě o finančním pronájmu byla totiž zjevná již v řízení před soudem prvního stupně (viz zejm. protokol o jednání ze dne 13. dubna 2012).

Hodnocení důkazů nelze úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. února 2011, sen. zn. 29 NSCR 29/2009, uveřejněné pod č. 108/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Proto v případě žalobkyní nastolené otázky, že „skutkové zjištění odvolacího soudu o tom, že stroj byl fakticky předán, z provedených důkazů nevyplývá“, je uplatněn jiný důvod, než kterým je možné dovolání odůvodnit ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

V rozhodovací praxi dovolacího soudu však nebyla dosud řešena otázka, zda jedním převzetím věci (o němž byl sepsán jeden předávací protokol, ve kterém vystupoval leasingový nájemce také jako zástupce kupujícího), může být splněna současně jak sjednaná podmínka pro převod vlastnického práva, tak podmínka pro převzetí předmětu tzv. zpětného leasingu. K řešení této otázky shledal dovolací soud dovolání žalobkyně přípustným podle ustanovení § 237 o. s. ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobkyně není důvodné.

Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu - jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. - nepodléhá), že obsahem kupní smlouvy ze dne 3. dubna 2002 byl převod vlastnictví k prodávané věci na kupujícího a leasingového pronajímatele (žalovanou), a předání věci do užívání leasingovému nájemci (společnosti HEJP spol. s r.o. - právní předchůdce žalobkyně) dle leasingové smlouvy č. 640202009. Ve smlouvě je uvedeno, že kupující nabývá vlastnického práva okamžikem převzetí věci zmocněným zástupcem kupujícího, leasingovým nájemcem. Strany se také dohodly, že o předání a převzetí věci musí být pořízen předávací protokol. Ve smlouvě o finančním pronájmu bylo obsaženo ujednání, že leasingový nájemce je zmocněn k převzetí předmětu leasingu od dodavatele a jeho uvedení do provozu. V předávacím protokolu ke smlouvě o finančním pronájmu č. 640202009 bylo uvedeno datum převzetí předmětného rypadla 3. dubna 2002, a jako předávající i jako přejímající je uvedena společnost HEJP spol. s r.o. a podpis patřící jejímu jednateři.

Povahou tzv. zpětného leasingu se Nejvyšší soud již zabýval v rozsudku ze dne 14. ledna 2015, sp. zn. 31 Cdo 3581/2012 (uveřejněném pod č. 47/2015 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek) a uzavřel, že kupní smlouva a leasingová smlouva, uzavírané v rámci tzv. zpětného leasingu při tomtéž jednání, budou mít zpravidla povahu vzájemně závislých smluv ve smyslu ustanovení § 275 odst. 2 obch. zák. Pokud by vlastnictví k předmětu kupní smlouvy nepřešlo na kupujícího (prodávající by zůstal vlastníkem), byla by leasingová smlouva neplatná.

Převádí-li se movitá věc na základě smlouvy, nabývá se vlastnictví převzetím věci, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak (§ 133 odst. 1 občanského zákoníku č. [40/1964](#) Sb.). Vlastnické právo k movitým věcem tak přechází tradicí věci (hmotnou nebo jinou), ale smluvní strany si mohou smluvit něco jiného, např. to, že vlastnictví přejde v okamžiku uzavření smlouvy, v okamžiku zaplacení kupní ceny, v určitý čas po uzavření smlouvy atd. (viz Knapp, V. O převodu vlastnictví smlouvou. Ad Notam, 1995, č. 3, s. 49).

V projednávané věci nedošlo k faktickému předání předmětu koupě žalované. Dovolací soud se proto zabýval otázkou, zdali na základě ujednání stran mohlo dojít k přechodu vlastnictví jiným způsobem.

Účelem současného uzavření jak kupní, tak leasingové smlouvy je u tzv. zpětného leasingu to, aby původní vlastník věci (zde právní předchůdce žalobkyně - společnost HEJP spol. s r.o.) získal prodejem věci finanční prostředky, a současně aby mohl věc nadále užívat při plnění podmínek leasingové smlouvy. Účel obou závislých smluv nevyžaduje, aby byla věc nejprve fyzicky předána do moci kupujícího (leasingového pronajímatele), a poté opět fyzicky vrácena do moci leasingového

nájemce (prodávajícího).

U tzv. zpětného leasingu není proto vyloučeno, aby si strany sjednaly způsob, jímž jak k převodu vlastnického práva na leasingového pronajímatele, tak k převzetí předmětu leasingu leasingovým nájemcem může dojít jedním právním úkonem (převzetím, o němž je sepsán jeden předávací protokol).

Ze skutkových zjištění soudů přitom vyplývá, že o takový případ jde i v nyní projednávané věci.

Strany smlouvy o finančním pronájmu si dohodly, že předmět leasingu je oprávněn za kupujícího (žalovanou) převzít od dodavatele leasingový nájemce (který je u tzv. zpětného leasingu sám tímto dodavatelem).

Podpisem předávacího protokolu se proto žalovaná stala vlastníkem předmětné věci a právní předchůdce žalobkyně (leasingový nájemce) s věcí disponoval již nikoli jako její vlastník, nýbrž detentor, tedy ten, kdo věc sice fyzicky ovládá, ale nenakládá s ní jako s věcí vlastní (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. prosince 2011, sp. zn. 22 Cdo 4027/2009).

Vlastnictví tak na žalovanou přešlo způsobem ve smlouvě předvídaným a leasingová smlouva není tudíž z tohoto důvodu neplatná.

Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího soudu je z hlediska žalobkyní uplatněného dovolacího důvodu správné (bez ohledu na to, zda odvolací soud ještě následně argumentoval rozporem s dobrými mravy, aniž by své závěry blíže odůvodnil). Proto Nejvyšší soud dovolání žalobkyně jako nedůvodné zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

Co se posuzování přípustnosti dovolání žalované týče, je nutné připomenout, že požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle ustanovení § 237 o. s. ř., je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. či jeho části (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. 29 NSČR 55/2013 nebo ze dne 29. srpna 2013, sp. zn. 29 Cdo 2488/2013).

Žalovaná však ve svém dovolání, které směřuje proti výrokům o náhradě nákladů řízení u soudu prvního stupně a nákladů řízení odvolacího, nevymezuje způsobem zákonem stanoveným důvod přípustnosti dovolání. Brojí proti závěru odvolacího soudu, že přiznání náhrady nákladů řízení podle vyhl. č. [177/1996](#) Sb. by odporovalo dobrým mravům a zásadě dobré víry účastníků řízení. Dále nesouhlasí s tím, že při stanovení nákladů odvolacího řízení byl opomenut zaplacený soudní poplatek. K přípustnosti dovolání však uvádí pouze jedinou obecnou větu, že „odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu“. Není tak zřejmé, od jakého ustáleného řešení daných otázek se měl odvolací soud odchýlit.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)